

BOTSING MET EEN ZWENDELDUO

‘Waarom ben ik verhuisd?’ snauwde kolonel Prins terwijl hij zijn bord van zich af schoof.

Huishoudster Marianne trok haar wenkbrauwen zo hoog op dat er rimpels aan weerszijden van haar mopsneus ontstonden. ‘Wat is dit nou weer voor onzin,’ zei ze. ‘Niemand is verhuisd en niemand wil verhuizen.’

Kolonel Prins pakte zijn stok en tikte hard op de grond. ‘Dat zei ik vanmiddag nog tegen Roos. Ik zei: “Twee dingen, Roos, je moet eens ophouden met je stinksigaren en je moet niet doen of ik verhuisd ben, want dat ben ik niet”.’

Marianne verzamelde borden, gebaarde naar Jan dat hij zijn mond moest houden en zei: ‘Wie beweert dat u verhuist of verhuisd bent?’

‘Degene die het bordje heeft gemaakt, natuurlijk.’

‘Bordje?’

‘Dat op de voordeur hing. Denk je dat ik een richtingbord bedoel, of een straatnaambord of dat lelijke Delfts blauwe bord in de gang dat je twee keer per week oppoetst? Gooi dat ding toch weg. Dat bord van karton dus, waar ze met zwart viltstift op hebben geschreven.’

‘Wat geschreven, kolonel,’ vroeg Marianne met een gevaarlijke kalmte.

‘Ben verhuisd, bezorgen op nummer streep22b. Wie is er verhuisd als ik het niet ben? Wat moet ik op streep22b. Wat is streep22b?’

‘Bedoelt u met streep een streepje?’ Marianne deed het voor met een vinger, ‘zodat er -22b stond?’

De kolonel blies zijn wangen bol. ‘Natuurlijk bedoel ik dat, streep22b, wat zou ik anders bedoelen. Er stond een pijl onder.’

‘Dan bedoelen ze natuurlijk een huis met de eindcijfers 22 en met de b van twee hoog. Een huis een eind verderop in de straat dus. Het gebeurt vaker.’

‘Vaker,’ sputterde kolonel Prins, ‘hoezo vaker. Dat ik verhuisd ben? Heb je gezien wat dat voor een huis is, streep22b? Het is, het is ...’ Hij blies tot de punten van zijn snor wapperden.

‘Een bouwval?’ suggereerde Marianne.

‘Een ... een onacceptabele behuizing met slecht schilderwerk en een lelijke gevel en van die gordijnen dat je steeds denkt dat er iemand achter zit die naar je loert. Als je denkt ...’

‘Ik denk niks,’ zei Marianne. ‘Ik denk alleen dat u zich rustig moet houden, want anders gooi ik het toetje achter mekaar in de vuilnisbak.’

‘Toetje?’

‘Met ananas en iets wat ik ben vergeten. Niemand is hier verhuisd en niemand gaat verhuizen, en de familie Roos is gisteren op vakantie gegaan naar Schotland, dus hoe kunt u nou daar zijn geweest?’

‘Er was weer eens iets met een van die boten van hem en daarom is de vakantie uitgesteld tot,’ de kolonel keek op de klokken in de keuken, ‘tot een uur geleden, of 58

minuten geleden. Hoe kan dat nou, Marianne, de klok boven het aanrecht staat op 18.58, die van de magnetron op 17.00 en die van de oven op ... een uur later? Hoe kan het in dit huis drie tijden tegelijk zijn, Marianne, je moet ingrijpen, meteen.'

'Zo gauw ik heb afgewassen,' zei Marianne droog.
'Daarna grijp ik in elke klok. Is Arie ook mee?'
De kolonel keek of hij